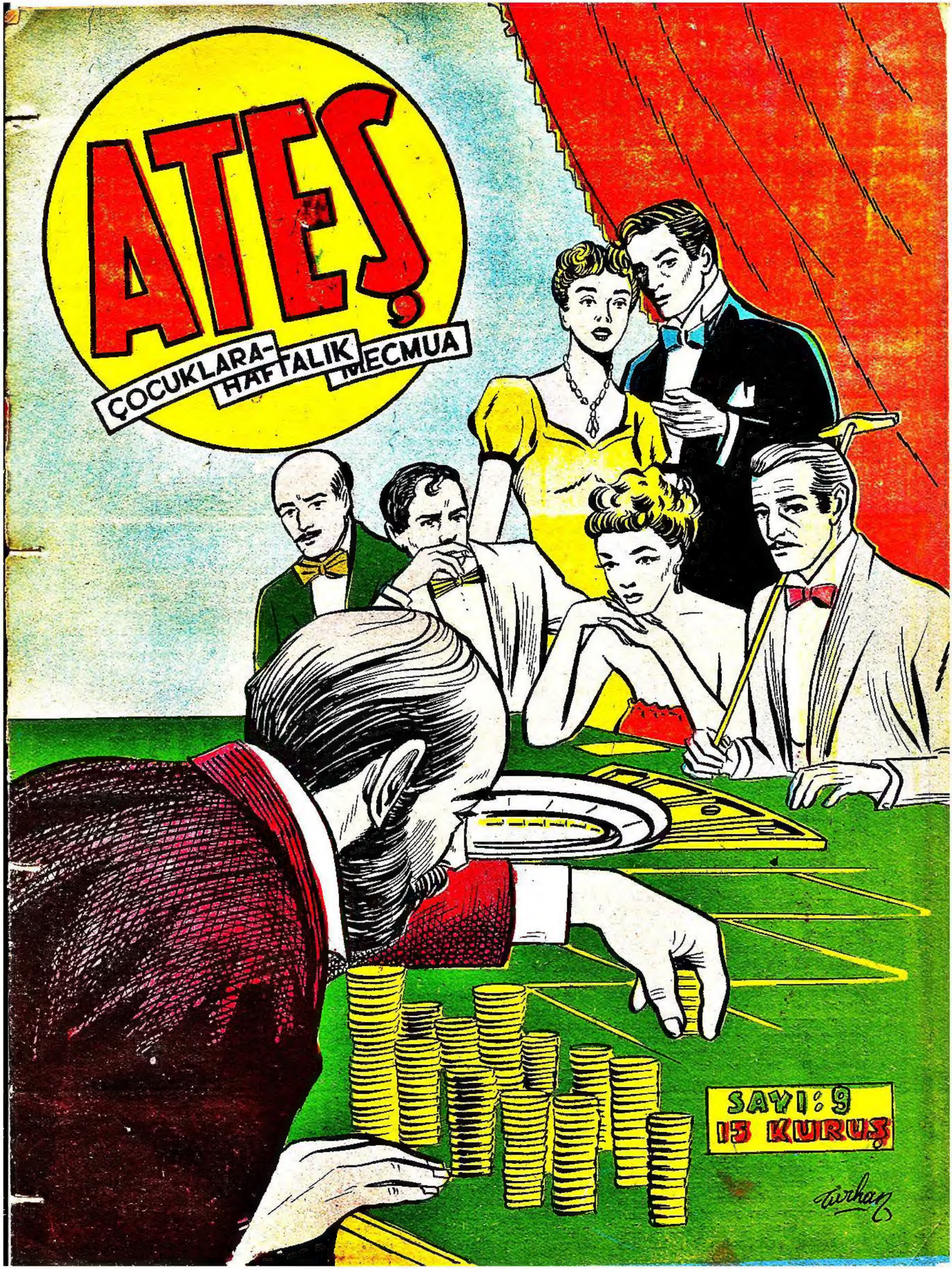
ATEŞ
ÇOCUKLARA-
HAFTALIK MECMUA
SAYI: 9
15 KURUŞ
Orhan

Suya Düşen ELMASLAR

HİKÂYE

"Kleopatra" gemisi, Okyanusun dalgalarını yara yara Nevyork limanına doğru ilerlemekte idi. Fift caddesindeki meşhur kuyumcu Ernst Aldrig, güvertede aşağı yukarı dolaşıyordu. Zaman zaman küpeşteye yaklaşıyor, bir müddet dalgaların beyaz köpüklerini seyrediyor ve sonra tekrar dolaşmağa başlıyordu.

Biraz sonra Aldrig'in karşısına uzun boylu, iri yapılı bir adam çıktı. Kuyumcu, geleni görünce, yüzünde bir tebessüm belirdi. Kuyumcu, gemide Jak Defo ismi altında seyahat eden bu zatın kim olduğunu gayet iyi biliyordu. Hakikî ismi Simon Bakfort olan bu adam, Nevyork gümrük teşkilâtının hususî polis hafiyesi idi. Bu defa kendisine, kaçakçıları takip etmek vazifesi verilmişti.

Polis hafiyesi, kuyumcunun önünden geçerken, Aldrig kendisini selâmladı:

— Günaydın Mister Bakfort.

Hafiye başını çevirdi ve kaşlarını çattıktan sonra, kısaca:

— Günaydın, diye cevap verdi.

Kuyumcu, hafiyenin peşini bırakmadı ve hafifçe omuzuna dokunup gülümsedi:

— Ben size, daima hakikî bir mütehassıs kuyumcu gözü ile bakıyorum Mister Bakfort, dedi. Paristen aldıklarım, sizi herhalde alâkadar edecektir.

Polis hafiyesi cevap vermeğe hazırlanıyordu ki, Aldrig cebinden küçük bir deri kese çıkardı ve ağzını açıp muhteviyatını avucuna boşalttı. İrili ufaklı bir kaç elmas ve zümrüt, adamın avucunun içinde birer güneş parçası gibi parlıyordu.

Bakfort, hayretle gözlerini açtı:

— Bunlar için, okkalı bir gümrük ödeyeceksiniz doğrusu, dedi.

Aldrig, omuzlarını kaldırdı:

— Ne versem değer doğrusu. Hepsine birden tam 600 bin dolar verdim, dedi.

Bu anda hiç beklenmedik bir şey oldu. Büyücek bir dalganın tesirile gemi kalkıp indi. Aldrig, düşmemek için tutunacak bir yer ararken, avucundaki taşlar denize fırladı. Kuyumcu sapsarı kesildi. Sendeliyerek küpeşteye dayandı ve servetini yutan denizin köpüklü dalgalarına bakakaldı. Bir hayli sessiz kaldıktan sonra:

— Mahvoldum!.. Taşlar sigortalı değildi diye inledi.

Bakfort, hiç bir heyecan eseri göstermedi. Bilâkis gülümsedi ve:

— Yaptığınız oyunun muvaffak olduğunu mu tahmin ediyorsunuz? dedi. Gümrük memurlarına bu hâdiseden bahsedeceğimi zannettiniz hal? Bu numarayı yemedim, dostum! Her şeyi güzel hazırlamışsınız. Fakat benim gözümden hiç bir şey kaçmaz emin olabilirsiniz. Denize düşen sahte taşlarınız için hiç üzülmeyin.. Size hemen şunu da müjdeleyim ki, hakikilerine izumlu gümrüğü verdirteceğim!

Aldrig'in yanakları kızardı:

— Sahte mi dediniz? diye bağırdı. Şuna bir bakın!

Kuyumcu deri kesenin dibinde kalan iri bir elmas çıkardı ve polis hafiyesine uzatırken ilâve etti:

— İşte, elimde kalan son taş budur!

Bakfort, hakikaten kuyumculuktan anlardı. Elması eline alır almaz, yüzü sarardı. Bu taş, hakikî idi. Buna rağmen, kuyumcunun bütün servetinin, Okyanusun sularına gömüldüğüne inanmak istemiyordu. Bu hakikat, ona biraz tuhaf geliyordu. Düşünerek vak'a mahallinden uzaklaştı ve kuyumcuyu dertlerile başbaşa bıraktı.

* * *

Altı saat sonra "Kleopatra" Nevyork rıhtımına yanaşmış ve gümrük memurları gemiye çıkmışlardı. Bakfort, raporunu verdi ve şüphelerini bildirdi. Memurlar, kuyumcunun kamarasında bulunan bütün eşyayı toplayıp, gümrük binasına naklettiler.

Aldrig'in eşyaları saatlerce arandı. Sabunlar kesildi, diş macunları boşaltıldı, fırçalar sökülüdü ve nihayet kendisi de röntgene sokulup muayeneden geçirildi. Fakat bütün bu gayretlere rağmen, hiç bir şey bulunamadı ve Müfettiş Pol, kıymetli vaktini heba ettiren Bakfort'a fena halde kızdı. Kuyumcu Aldrig ise, geri kalan yegâne elmasının gümrüğünü verdi ve meyus bir çehre ile otomobile binip evine gitti.

Evine vasıl olunca, biraz evvel yüzünde görülen sıkıntı bir anda yok oluverdi ve yerine bir tebessüm belirdi. Memnuniyetle ellerini oğuşturdu. Güzel bir iş yapmıştı doğrusu! Taşların kıymetinin yüzde yirmisini, yani 120 bin dolarını gümrük ödemekten kurtarmıştı! Zile bastı ve gelen uşağa kızını çağırmalarını emretti.

Bir an sonra salona genç, sarışın bir kız girdi ve babasının boynuna sarıldı:

— Hoş geldin babacığım, dedi. Nasıl, iyi, işi yapabildin mi?

— Çok güzel canım.. Yalnız başladığımı sen tamamlıyacaksın.. İş olup bittikten sonra da, benden her şey isteyebilirsin. Çok cömert davranacağımdan emin olabilirsin!

— Benim ne istediğimi sen çok iyi bilirsin babacığım!

Aldrig'in yüzü kızardı. Herhalde yine hoşuna gitmeyen bir şey işitmiş olacaktı:

— Bu saçmalığı kafandan hâlâ atmadın mı Muriel? dedi. Benim kızım, böyle fakir bir adamla evlenemez, anladın mı? Bundan sonra böyle bir şey söylediğini işitmiyeyim! Anladın mı?

Muriel sarı saçlarını arkaya doğru attı ve babasının karşısında dimdik durdu:

— Hanri, senin bildiğin insanlardan değildir baba, dedi. Onun yazdığı şiirler, senin saçma taşlardan çok daha mühimdir benim için!..

— Güldürme beni çocuk.. Bu beğenmediğin taşlar, sana bu hayatı temin edebiliyor, anladın mı? Şimdi münakaşayı keselim. "Kleopatra" öbür gün yine yola çıkıyor.

Muriel, bir an daha olduğu yerde durdu ve sonra hıçkırmağa başlayarak dışarı fırladı. Kapı şiddetle kapandı.

* * *

İki gün sonra genç bir çift "Kleopatra" ya bindi ve evvelden kiraladıkları lüks kamaraya yerleştiler. Kamarot arkalarından kapıyı kapayınca, gençler konuşmağa başladılar:

— Hanri, işte şimdi artık birbirimizden ayrılmıyacağız.

— Evet, ayrılmıyacağız Muriel. Sana söz veriyorum!..

Genç kız, geniş yatağa yaklaştı, şilteyi kaldırdı ve altından çıkan canfurtaran yeleğinin kenarını açtı. İçinden küçük bir deri kese çıktı. Muriel, kesenin ağzını açtı ve muhteviyatını yuvarlak masanın üzerine döktü. Işığın aksile etrafa yayılan parıltı, insanın gözlerini kamaştıracak kadar fazla idi. Masanın beyaz

(Devamı 11 nci sayfada)

****

ATEŞ
ÇOCUKLARA HAFTALIK TEFECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.
Yıl: 1, Cilt: 1, Sayı: 9
19. Kasım 1952
Çıkaranı
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR
Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893
Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZİM ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ
MATBAASI

****

Antika Hançer

Sivil komiser Morison, bir bakışta bütün kitaplığı gözden geçirerek:

— Demek buradaydı ha? diye sordu.

Lord Brovn:

— Evet, tam oradaydı, diye cevap verdi.

Kitap dolaplarının sıralandığı taraf oldukça loştu. Rafları ziyadesiyle dolu 16 ncı yüzyıl tarzında yapılmış olan bu dolapların kalın kornişleri, karanlıkta kaybolan tavana kadar yükseliyordu. Odanın ortasındaki avize, geniş bir abanoz masayı aydınlatıyordu. Pencerelerin perdeleri hemen hemen tamamen kapalıydı.

Masanın arkasında dört kişi sessizce bekliyorlardı.

Lord Brovn:

— Size gece yarısı telefon etmiş olmamdan dolayı affınızı dilerim B. Borison, dedi. Üstelik tatil yapıyordunuz da.. Fakat..

Sivil komiser gülümsedi. Lord, sinirli bir tavırla devam etti:

— Müsaade ederseniz tanıştırayım.

Birbiri arkasına, yeğenini, kâtibi Henri Song'u, kolleksiyoncu bay Herbert Cakson'u ve Londralı antikacı B. Stevart Duglas'ı takdim etti.

Komiser:

— Mesele önemli olduğundan derhal geldim. Her şeyden önce, bu işin nasıl cereyan ettiğini anlatır mısınız?

Lord Brovn:

— Pek âlâ, diye başladı. Bu akşam kolleksiyonlarımı görmek isteyen B. Cakson ve B. Duglas'ı kabul etmiştim. Yeğenim de tesadüfen buradaydı. Her parçanın üzerinde o kadar durduk ki, odaya girdiğimizde saat gecenin biri idi. Size şunu söyliyeyim ki, âdî bir dönme rafla gizlenen bu yerde Korkusuz Jan'ın hançerini saklıyorum. Bu silâh, paha biçilmez bir değerdedir. Kabzasının üstündeki iri yakutun dünyada eşi yoktur. Mahfazasını böyle aldım, masanın üstüne koydum. Sonra kılıcı ağzından tutarak B. Cakson'a verdim.

Kâtip:

— Affedersiniz, diye sözünü kesti. Yeğeninize uzatmıştınız.

Edvard, soğuk bir tarzda tasdik etti:

— Doğru, fakat derhal B. Cakson'a verdim.

— Pekî, fakat davetlileriniz nasıl sıralanmışlardı?

Delikanlı cevap verdi:

— Ben, sırtım pencereye dönük bir halde ortada duruyordum. Amcam sağımda, B. Cakson solumdaydı. Tam karşımda B. Lond vardı. Hepimiz ayaktaydık.

— Bundan başka ışık yok mu?

Lord Brovn:

— Hayır! dedi.

— Mükemmel, devam ediniz!

— Hım.. B. Cakson kamayı aldı, bir müddet hayranlıkla seyretti; sonra bay Duglas'a uzattı. O da bazı enteresan bilgiler verdikten sonra bana iade etti. Çok önce başlamış olan fırtına o sırada şiddetini arttırmıştı. Birdenbire müthiş bir şimşek çaktı; sağırlaştırıcı bir gök gürültüsü onu takip etti. Bilinmeyen bir sebepten ışık söndü; bir saniye kadar karanlıkta kaldık. Bu kısa fasılada ucundan hafifçe tutmakta olduğum kama elimden çekildi. Işık yanınca, kamanın yerinde yeller esiyordu. Yok olmuştu.

Polis komiseri kaşlarını kaldırdı. Fakat bir şey söylemedi. Lord Brovn tekrar söze başladı:

— Odada biz bize idik. Kimsenin içeri girip çıkacağı kadar bir zaman geçmemişti. İlk şaşkınlık anından sonra, kâtibim herkesin üstünü aramayı teklif etti. Benim manî olmama rağmen, teklif kabul edildi. Tabiatiyle bu iş hiç bir sonuç vermedi. Hem koca hançeri insan, üzerinde nasıl saklayabilirdi? Yeğenim, sizi çağırmamı söyledi.

Komiser saatine bakıp:

— Şimdi tam dört, diyerek pencereye ilerledi. Perdeleri kaldırıp, yolun ıslak toprağını gözden geçirdi. Hiç bir iz göremedi.

Geri döndü. Bakışlarını kimse üzerinde tesbit etmiyerek:

— Baylar, dedi. Hançerin burada olduğu kanaatindeyim. Benim iznim olmadan evden ayrılmamanızı rica ediyorum. Lord Brovn, bana odanın anahtarını verir misiniz? Kapıyı kilitlemek istiyorum. Ah, bir şey daha var; bir yere telefon etmeliyim.

* * *

Gün hâdisesiz geçti, Morison, sabahleyin telefon etmişti; cevabını öğleden sonra aldı.

Nihayet gece oldu.

Saat onbiri çalarken, merdivenden bir gölge indi. Sofadan sessizce koridora kaydı. Sonra kütüphanenin kilidine uzanıp, çıt çıkarmadan açtı.

İçerisi zifiri karanlıktı. Perdeler kapalı kalmıştı. Az sonra bir takım tuhaf hışırtılar oldu. Arkasından keskin bir ses:

— Müsaade ederseniz ışığı yakayım! diye gürledi.

Avize parladı. Masanın üstüne çıkmış olan bir adam, halıya atladı. Sonra, kapının yanında ayakta duran Morison'un gırtlağına sarıldı. Kısa ve şiddetli bir mücaedle oldu. Polisin yumruğu ile nefesi kesilen Lord Brovn, yerde baygın yatıyordu.

Gürültüyü işiten bütün şato sakinleri oraya koşmuştu. En önde gelen B. Hendon:

— Aman Allahım! diye bağırdı. Bu da ne demek?

Polis Hafiyesi Lord Brovn'u kaldırarak şunları söyledi:

— Bu, pek meraklı bir hikâye, Lord Brovn, beni çağırmakla tehlikeli bir oyun oynadı. Fakat bu fikri ona yeğeni verdi; o da kabul etmekle isabetsizlik gösterdi. Önce silâhın burada kaldığı kanaati ile işe başladım. Kendim esaslı bir araştırma yapmadan önce, suçlunun harekete geçmeğe mecbur olması için bu kanaatimi açıkladım. Sonra anahtarı alıp pardesümün cebine koydum. Onu da koridora astım. Geri kalanı bilirsiniz..

Edvard:

— Fakat hançer nerede? Niçin amcam...

Morison güldü:

— Lord Brovn, servetinin büyük bir kısmını malî bir iflâs neticesi kaybetmişti. Maalesef ben, bunu biliyordum; zira olay, pek büyük gürültü yapmıştı. Londra'ya, meşhur hançerin sigortalı olup olmadığını öğrenmek için telefon ettim. Sigortalıymış.. Hem de yüksek bir meblâğ karşılığında.. Sonuç anlaşılıyor.. Lord'un büyük malî sıkıntıları var.

(Devamı 11 inci sayfada)

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

Fakat doktorun iddiasına göre, bu seyahat Lili'nin sıhhati içindir ve zavallı kızın.. Neydi o?.. "Siklotimik" bir bünyede olduğuna, hasta bulunduğuna şüphe etmek caiz değildir. O halde?.. Fakat yine doktorun kısmen itirafına göre, Lili'nin morfinman veya eroin düşkünü olduğu da muhakkaktır.

Bir taraftan bakılırsa, bütün tahminlere kuvvet veren, öte taraftan bakılırsa bütün istidlalleri boşa çıkaran bu garip vaziyet, Mehmet Rızayı şaşırtıyordu.

O sırada genç karısı, bir dans havası mırıldanarak içeri girdi. Ne masum kanarya.. Ötmekten başka zevki ve düşüncesi yok.. Hattâ şu cinayeti bile merak edip sormuyor. Birdenbire gelip, Mehmet Rızanın üstüne kapandı ve onun omuzlarından tutup sarstı:

— Kalk ayol, budala, dedi. Ahmet Mehmedi vurmuş, Hasan Hüseyini öldürmüş bize ne?.. Sen de beraber mi öleceksin? Vazifen olmadığı halde gittin, kadının ölüsünü duvarın içinden çıkardın; daha ne olacak? Ölüye can verecek değilsin ya?..

Yanağını, Mehmet Rızanın yanağına dayayarak mırıldandı:

— Biraz da beni düşün, bak, on beş gün sonra Matbuat Cemiyetinin Kalamış'ta bir bahçe eğlencesi var, ona bilet bul.. Hem ben, rumba oynamasını hâlâ öğrenemedim. Buna bir çare bul.. Sonra yazlık suvare eşyabı lâzım. Biraz da bunları düşünür müsün lûtfen?

Mehmet Rıza güldü. Eğer bu tap taze, masum ve neş'eli kızla evlenmeseydi, sahiden her gün sabahtan akşama ve gece yarısına kadar, beyni, bir sürü cinayet ve hırsızlık vak'alarını düşünmekten bir kese kan içinde ıslanan eski bir süngere dönecekti. Karısını kucakladı ve:

— Hakkın var, dedi. Bunları da düşünmeliyim. Sipahi Ocağının balosu mu dedin?

— Hayır, Matbuat Cemiyetinin bahçe eğlencesi..

— Maksim'de mi?

— Bahçe eğlencesi diyorum, Kalamışta..

— Yarın gece mi?

— Devenin başı.. Yarın gece olsa ne yaparım? Bir günde tuvalet hazırlanır mı? Rumba öğrenilir mi?

— Ne vakit ya?..

— On beş gün sonra..

— Pek âlâ, pek âlâ.. Sen şimdi git, yemek hazırlat.. Bu gece de erken sokağa çıkacağım. Senin keyfini de düşünmeğe sıra gelir, merak etme!

Yemekte karısına çok neş'eli görünmeğe çalıştı. Sultanahemtteki eski evinden, Cihangirdeki yeni apartmana taşındıktan sonra, Mehmet Rızanın gençleşmeğe çalıştığı pek çok şeylerden belli idi: Genç karısından, yeni apartmanından, yeni eşyalarından, hattâ evin bir günkü programını değiştiren yeni muaşeretinden..

Bu inkılâplar arasında ruhunu da değiştirmeğe çalışır gibi bir hali vardı. Evvelce kahkaha ile güldüğü pek az görünen hazretin, şimdi en küçük tebessümü mübalâğa ederek, bir kahkaha derecesine çıkarmağa uğraştığı farkediliyordu.

Genç karısı, o akşam da:

— Ne tuhaf gülüyorsun, demişti.

Yemekten sonra Mehmet Rıza evinden çıktı. Köşeyi dönerken, Ahududu sokağındaki tarassut memurlarından birile karşılaştı ve sordu:

— Hayrola? Ne tarafa böyle?

— Size geliyordum Rıza bey. Tuhaf bir vaziyet var..

— Ne gibi?

— İki saat evvel perakendeci Yani, Rıdvanların kapısına geldi. Ön taraftaki bahçeden girdi. Fakat kolundan tutulup itilmiş gibi, girmesiyle çıkması bir oldu.. Bunun üzerine Yani, demir kapıyı yumruklayarak, alçak sesle: "Yahu, yapmayın! Para meselesi ise, bir papel daha fazla veririm!" demiş.. İhsan efendi duymuş.. İçeriden cevap yok.. Derken Yani söylene söylene uzaklaştı.

— Takip edildi mi?

— Ben takip ettim Rıza bey. Balıkpazarında bir meyhaneye girdi. Bir kadeh çekti. Cebinden mavi renkli bir paket çıkarıp, içindekileri de burnuna çekti. Fena halde kızmış görünüyordu. Su bardağını yere atıp kırmaz mı?..

— Sen ne yaptın?

— Ben de müşteri gibi bir masaya geçip oturdum. Yarım saat sonra Yani oradan çıktı; tekrar Ahududu sokağındaki eve geldi kapıyı çaldı. Bu sefer hiç açmadılar. Arka arka gitti Rumca haykırdı: "İstavro, İstavro! Aç ulan kapıyı.. Müşteriye kepaze olacağım! Bir papel fazla veririm dedim ya, işte!" Ben Rumca bilmem Rıza bey. Giritli Nuriyi çağırdım, o tercüme etti bana.. Yani nihayet kızmış: "Kapıyı açmazsanız polise giderim!" diye bağırmış.. Gene onu içeri almadılar.

Yani bu sefer da başka bir meyhaneye gitti. Onu yine takip ettim. İki defa daha o eve uğradı. Kapıyı vurdu, tekmeledi, pencereye taş attı; fakat sarhoş olduğu için cama isabet ettiremedi. Yine polise haber vereceği tehditlerini savurarak başka bir meyhaneye gitti. Orada da içip mavi kâğıtlardan eroin çekiyor. Ben, yerime Rızayı bırakarak size

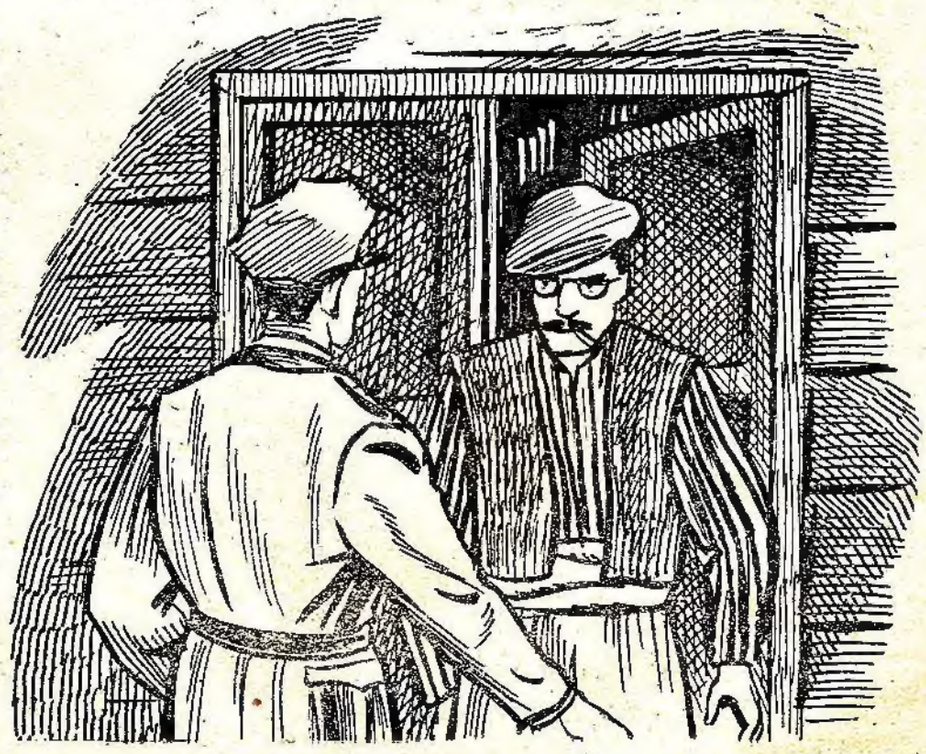

koştum. Bu palikarya işinize yarayabilir.

Mehmet Rıza başını kaşıyarak:

— Evet, diye mırıldandı. Şüphesiz. Haydi, bizim eve kadar dönelim.

Memur kapıda bekledi ve Mehmet Rıza on beş dakika sonra, tam bir balıkçı kıyafetile aşağı indi. Memur onu birdenbire tanıyamamıştı. Mehmet Rıza koluna girerek onu çekti:

— Haydi, dedi, Şimdi beni o meyhaneye götür!

Beyoğlu caddesine çıkan dar sokaklardan birinde, altı gazino, üstü meyhane haline getirilen iki katlı eski bir taş evin önünde durdular. Memur, palikaryanın hâlâ orada olup olmadığını anlamak için içeri girmişti. Mehmet Rıza, kapının önünde, bir yandan renkleri solmuş, eski pencereleri, küçük ve karanlık taş evler arasından patlak bir bumbar gibi geçen bu pis, bozuk ve dar sokağı, bir yandan da meyhanenin dumanlı ve loş antresine bakıyordu.

İçerden, birbiri üstüne yıkılan iki sarhoş çıkmıştı. Biri, Mehmet Rızaya çarparak geçti. Fakat polis hafiyesi, giydiği balıkçı elbisesine yaraşacak derecede sıkı durduğu için, ona çarpan sarhoş, duvarın dibine yuvarlanmak suretile kendine gelebildi. Başını kaldırarak "Affedersin abi!" diyordu.

Mehmet Rıza ona arkasını çevirdi. Sonra, kapıya inen memurdan, Yaninin yukarıda olduğunu öğrendikten sonra ayrıldı ve içeri girdi. Karanlık, dar merdivenleri ağır ağır çıktı. Kopuk muşamba parçaları ayaklarının ucuna takılıyordu.

Son basamakta ızgara, et, bulaşık suyu kokulariyle karışık mide bulandırıcı bir taaffün duymuştu. Bunun, sağ tarafta, kapısı açık ve perde yerine, yırtık ve kirli bir bez asılmış olması yüzünden pisliği gizlenemiyen mutfaktan geldiğini anladı; başını sola çevirdi.

Geniş, fakat basık tavanlı bir sofada masalar ve dipte uydurma, derme çatma tahtalardan yapılmış localar vardı. Koyu renkli ve gayet az ışık veren bir kaç abajur, ortalığı kasvete boğmuştu. Göz gözü görmüyor denilebilirdi.

Mehmet Rıza, bastığı yeri görmekten başka emeli yokmuş gibi, önüne bakarak, masalardan birine oturdu ve uzun müddet etrafına hiç göz atmak istemedi.

Fakat, yakın masalardan birinden iç gıcıklayıcı, öksürüklü bir sesle çatlak plâklar çalan gramofonu bastıracak kadar kuvvetli bir haykırış yükseliyordu:

— Vire garson, getir bir kadeh daha., Yaninin bu gece kızmış kafası., Nasıl kızmasın vire çorbacı? Bu kadar ben iyilik etmiş onlara., Vire nankörler., Avus dolusu para tasimis ben size., Siz beni kapıdan kovmus ha?..

Garsonlardan biri:

— Estağfurullah, biz seni kovmadık, dedi.

— Vire ben söylemez sana, minotoparis apanus., Ben burda gelmiş, üç beş kadeh içecek., Yok ben demis sana böyle., Ben demis Ridvaylara..

Sonra birdenbire ayağa kalktı; kadehi başının yukarısına kadar kaldırarak bağırdı:

— Yasu kiriye çorbacı!., Bana bir zeybek çal ordan..

Fakat plâk durmuştu. Zaten kâfi derecede "dolmuş" müşterilerden birini fazla şımartmakı istemiyen patron, Yaninin dediğini yapmadı. Palikarya kızdı ve bardağı yere atarak parçaladı. Bağırıyordu:

— Siz de tutar bana kafa vire? Siz de mi Ridvaylarla ortak?..

Cebinden mavi bir paket çıkararak fırlatıp ortaya attı.

— Bundan vardır sizde bundan?. Ridvaylar artı satmıyorlarmış sizdedir depo?..

Patron, uzun boylu, iri yarı, kumral pala bıyıklı, eski bir Rus generali idi. Yaninin üstüne yürüyerek bozuk bir Türkçe ile gürültü yapmamasını ihtar etti. Çünkü arka localarda kadınlarla beraber oturan mest gürüplardan şikâyet homurtuları yükseliyordu.

Yani, bu sefer masanın üstündeki su şişesini kaparak havaya kaldırmıştı. Patron, büyük ellerile onun bileğini yakaladı ve öyle bir sıktı ki, Yanin hemen açılan parmakları arasında şişe kaydı, masanın kenarına, oradan da bir meze tabağını da beraber sürükleyerek, yere düştü.

Mehmet Rıza ayağa kalkmış ve patronun iki omuzundan tutup geriye iterek bağırmıştı:

— Hadi ulan, elâlemin keyfine dokunma! Sen git işine bak, haydi, pır!..

Dükkân sahibi, karşısında âdeta Kalyoncukulluğundaki bütün keyif âlemlerile beraber, kavgaların ve cinayetlerin de tecessüm etmiş bir heykeli halinde yükselen balıkçıyı görünce, kollarını indirdi:

— Dükkânda gürültü istemez çok, dedi.

Fakat aşağıdan aldığı için, Mehmet Rıza da tatlıya bağladı:

— Burası meyhane., Her şey olur., Kulak asma.. Git sen, işine bak! Ben bu delikanlıyı idare ederim., Kimse rahatsız olmaz, merak etme!

Patron uzaklaşırken, Mehmet Rıza palikaryaya döndü:

— Gel benim masama da seninle karşılıklı çekelim, dedi.

Yani, Mehmet Rızayı kucaklıyarak:

— Yasu vire!., diye bağırdı.

Karşılıklı oturdular. Mehmet Rıza rakı getirtti ve ilk önce Yaninin kadehini doldurarak:

— Palikarya, dedi. Sen de bu akşam çok fuluspit gidiyorsun. Ne oldu? Aynasız bir dalgaya mı çattın?

— Natombari odiyavalos., Dert., Kovmuslar beni., Bir kalmis dayak atmadıkları..

— Kim kovdu?

(Devamı var)

Milyoner Bir Amerikan Film Artisti Olabilirsiniz...

Dünyanın en büyük Amerikan Film şirketinin Türkiyeden istediği ilk Türk çocuk artistler okuyucularımız arasından seçilecek.

Bu büyük müsabakamıza katılabilmek için okuyucularımızın:

1. En geç 1 Aralık 1952 Pazartesi gününe kadar mecmuamıza 2 lira göndererek 3 aylık abone almaları,

2. Bu abonelerin 18 yaşını geçmemeleri,

3. Halen herhangi bir okulun öğrencisi bulunmaları şarttır.

Bu şartlara sahip olan okuyucularımız arasında evvelâ üç müsabaka yapılacaktır:

1. "Zekâ oyunu" müsabakası,

2. "Foto" müsabakası,

3. "Kabiliyet" müsabakası..

"Zekâ oyunu" müsabakasında kazananlar "foto" müsabakasına katılacaklar, "Foto" müsabakasında kazananlar "Kabiliyet" müsabakasına girebileceklerdir.

Bu suretle; zekî, fotojenik ve kabiliyetli olmak vasıflarını üzerlerinde toplamış olan Türk çocukları İstanbula getirilerek son bir müsabakaya daha sokulacaklardır.

Bu müsabakayı da kazananlara Türkiyede çevrilecek bir filmde rol verilecektir. Bu filmde muvaffakiyet kazananlar Amerikaya götürüleceklerdir.

Bütün okuyucularımıza bu büyük müsabakamıza katılmalarını hararetle tavsiye ederiz.

Dikkat:

Okuyucularımıza, ilk sayılarımızın bütün yazılarını çok dikkatli okumalarını hatırlatırız. İlk "Zekâ oyunu" müsabakamızda bunun faydasını göreceklerdir. "Zekâ oyunu" müsabakası için önümüzdeki sayılarda geniş izahat verilecektir.

GARP CEPHESİ

BÜYÜK HARP ROMANI

İTAATSİZLİK YÜZÜNDEN BİRER GÜN HAPİS CEZASI YEDİK. BURASI EĞLENCELİ BİR YERDİ. GECE YARISINA KADAR İSKAMBİL OYNADIK...

TEL GERMEYE GİDERKEN KAMYONŞÖFÖRÜNÜ DE KANDIRMIŞTIK.

TAHTA PERDEYİ AŞARAK KAZLARA HÜCUM ETTİM.

ARKASI VAR

CESSUR KOVBOY BUJK JONES

DEHŞET DOLU BÜYÜK CASUS ROMANI:

VATANSIZ CASUSLAR

Yazan: NİYAZİ AHMET

Halit onbaşı, İngilizce konuşmanın birdenbire Rusçaya çevrilmesine sinirlenmişti ama, renk vermiyordu. Sakinin kendisinden gizli neler konuştuğunu da merak etmiyordu. Çünkü Sakinin bir fenalık yapması aklına gelmezdi.

Saki, otomobile bindikleri zamandanberi Halit ile hemen hiç bir şey konuşmamıştı. Kornilof ile anlaştıktan sonra Halide döndü:

— Halit, senin aleyhinde konuşmuyoruz, dedi.

Halit, zorla gülmeğe çalışarak:

— Anladım, dedi.

Bu sefer Kornilof sordu:

— Ne anladın?

— Saki artık beni yanında istemiyor.

Bu söz, bir anda hem Sakiyi, hem de Kornilof'u şaşırttı. Bakıştılar.

Kornilof sordu:

— Demek sen Rusça da biliyorsun?

O zaman Halit hafif bir kahkaha ile güldü:

— Türkçe ile biraz İngilizceden başka hiç bir dil bilmiyorum.

— Öyle ise konuştuklarımızı nereden anladın?

— Anlamadım. Dil bilmeyince nasıl anlayabilirim? Lâf olsun diye söyledim. Demek ayağımı üstüne basmışım..

Kornilof'un içine bir kurt düşmüştü. Saki onun şüphesini giderdi. Bu sefer Almanca:

— Merak etmeyin, dedi. Mühim bir şey varsa, onu da feda ederim.

Kornilofun vakti gelmişti. İkisinin de ellerini sıkarken içeri giren bir adama onları tanıttı ve:

— İki günlük misafirleriniz bunlardır, dedi.

Kornilof henüz bir iki adım atmıştı ki, tekrar geri döndü ve Saki'ye:

— Halit bizimle beraber gelsin, dedi. Moskova'dan ayrılmadan yine görüşürsünüz.

Saki buna itiraz edecek durumda değildi. Yalnız, Halide yalvarır gibi baktı:

— Ne yapalım, başımıza geldi, çekeceğiz.. Biraz daha sabret! demek istiyordu.

Halit de itiraz edemezdi; etse de bir faydası yoktu. Saki neş'eli bir halde Halidin elini sıktı:

— Yine görüşürüz diyerek devam etti.

* * *

Halidi tam bir ay geceli gündüzlü tecrübe ettiler. En sonunda anladılar ki, Halit, kendileri için tehlikeli bir adam değildir. Hattâ casuslu-ğun ne demek olduğunu anlayamıyacak kadar aptal bir adamdı. Kendisinden hiç bir zarar gelmezdi. Hattâ her istenen şey yaptırılabilirdi.

Rus casus teşkilâtı bu kararı verdikten sonra Halidi, Sakinin yanına göndermeğe karar verdi. Çünkü onlar Sakiyi memnun etmek istiyorlardı. Saki, Kore'de çarpışan Çin kuvvetlerine en mühim haberleri veriyordu.

Halide gelince; bir ay içinde anasından emdiği süt burnundan gelircesine üzüntü içinde kıvranmıştı. Rahata ve serbestliğe kavuştuğu zaman da âvare dolaşmaktan başka bir işi yoktu.

Bir gün, yine üzüntü içinde kıvranırken, yaşlı bir kadın birden kolundan yakaladı ve:

— Bunu sana Saki gönderdi, diyerek avuçları içine bir şey sıkıştırdı.

Bu, o kadar ânî olmuştu ki, Halit kadınla bir kelime konuşmadan, yüzünü iyice göremeden gözünden kaybetmişti. Avuçlarının içine baktığı zaman, eline sıkıştırılan şeyin bir çakmak olduğunu gördü. Ve bunun hakikaten Saki tarafından gönderildiğini anladı.

Halit çakmağın sırrını biliyordu. İnce teli çıkardı; bunun sesini dinliyecekti. Fakat bu ses, hususî âletlerle alınırdı. Halbuki kendisinde bu âlet yoktu. Çakmağı cebine koyarak Dışişleri Bakanlığındaki yatakhanesine doğru hızlı adımlarla yürüdü.

Akşam olmak üzereydi. Yemeğini yedikten sonra sinemaya gidecek, yeni bir film seyredecekti. Film seyretmek Rusyada biraz da mecburî idi. Ameleler, askerler, kendileri için yapılan filmleri mutlaka seyrederlerdi.

Halit onbaşı sinemaya girmek üzereydi; kalabalık arasında biri kolunu sıktı. Dönüp bakınca, hiç tanımadığı bir adam kendisini takip etmesini işaret ediyordu. Halit arkasından yürüdü. Sinemanın yan kapısı önünde eski bir otomobil duruyordu.

Adam hızla otomobilin şöför mahalline oturdu. Elile de:

— Çabuk olunuz! diye Halide işaret verdi.

Halit, etrafına bakınmadan otomobile atladı. İçeri girer girmez, tehlikeli bir iş yaptığını anladı. Fakat iş işten geçmişti. Artık dönülemezdi.

Adam konuşmuyordu. Hem otomobili idare ediyor, hem de gözleri fırıl fırıl dönüyordu. Çok geçmeden büyücek bir binanın önünde durdular.

Şöför, Halide:

— Çabuk içeri giriniz! dedi.

Halit kapının önüne geldiği zaman kapı açılmıştı. Bir de ne görsün?..

Harri kollarını açmıştı. İki ahbap kucaklaştılar:

— Nasılsın Halit?

— Sorma..

Harri gülüyordu:

— Nedir bu başımıza gelenler?

— Bir kurtulsam, bir daha yapacağımı ben bilirim..

— Şimdi bunları bırakalım. Çakmak sende mi?

— Bende..

Halit onbaşı, cebinden çakmağı çıkarıp verdi. Harri, sigara tabakası büyüklüğünde bir âlet çıkardı. Çakmağın telini alarak, bu küçük kutunun içine yerleştirdi. Sonra düğmeye bastı. Hafif bir ses duyuldu:

"Kornilof'un masasında, üzerinde uçak resmi bulunan bir harita vardır, bunu mutlaka çalmalıyız. Otel hizmetçisi size yapacağınız işleri bildirecektir."

Halit onbaşı bu sözleri duyunca, acı acı güldü:

— Bu işi kim yapacak?

— Bakalım piyango kime düşecek.

— Bu piyango galiba cehennemin yolunu tutmaktır.

— Çok mu tehlikeli?

Halit biraz sert:

— Sen galiba Rus casuslarının arasına girmeyi fotoğraf filmleri kadar kolay sanıyorsun.

Harri kaşlarını çattı:

— Fotoğraf çekmeyi kolay mı sanıyorsun? Hele bir tecrübe et de görürsün!

— Çekmez olaydın da, bu işler başımıza gelmez olaydı..

Harri birden kendine geldi:

— Kavganın sırası değil.. Şimdi doğru kadına git!

— Hangi kadına?..

— Otel hizmetçisine.

— Ben, onun nerede olduğunu bilmiyorum ki.. Hem artık doğru odama gitmeliyim. Sinemaya gidiyorum diye çıkmıştım. Yolda görürlerse mutlaka şüphelenirler.

— Hiç merak etme. Seni tecrübe etmişler..

— Peki, sen buraya nasıl geldin Harri?

— Gizli!..

— Anlamadım.. Gizli mi?

— Tabii..

— Çocuk aldatır gibi konuşma!

— İnan ki gizli geldim. Sakinin raporlarını getiren uçağa kaçak olarak girdim..

— Böyle şeylere inanmam!

— Ama bu seyahat beş bin dolara mal oldu.

— Ne vakit dönüyorsun?

— Haritayı ne zaman alırsan..

— Onu aklından çıkar!

— Ne münasebet; ben haritayı almadan dönmem!

— Onu sen bilirsin. Fakat ben bu işi yapamam!

— Bırak bunları Halit; başladığımız işi bitireceğiz. Saki her şeyi düşünmüştür. Haydi, hizmetçi kadını gör!..

Halit kaşlarını çattı:

— Kusura bakma ama, evvelâ hizmetçi olduğunu bilmiyorum, sonra nerede oturuyorsa bunu da bilmi-

yorum. Bir daha görsem belki de tanımıyacağım!

— Kendisi seni bulur. Haydi, biz yine buluşacağız.

HALİDİN YENİ VAZİFESİ

Halit, konuşmayı fazla uzatmadan sokağa fırladı. Otomobil kendisini bekliyordu. Bir şey söylemeden bindi. Biraz yol almışlardı. Şöför:

— Nereye gitmek istiyorsunuz? diye sordu.

— Evime!

— Fakat sizin evinizi bilmiyorum ki..

— Peki öyleyse, büyük sinemanın önüne!

Sinema yeni dağılıyordu. Halit de kalabalığın arasına karıştı. Doğru odasına gitti.

Sinirleri bozuktu. Hem hiddetinden hem de şu haritaları çalma işi kendisine verilmesi, bu işle felâkete sürüklenebilirdi. Çünkü bu, kolay yapılacak bir iş değildi.

Tam yatağına girecekti; kapısı vurulmadan açıldı. Kornilofu karşısında buldu. Halit bir anda öyle sarsılmıştı ki, bir kelime konuşamıyacak hale gelmişti.

Kornilof neşeli idi:

— Ne o Halit yoldaş, yatıyor musun? diye sordu.

— Yatıyorum!

— Sinemaya gittin mi?

Halit hemen cevap veremedi. Gittim dese, belki filmi sorardı. Fakat Kornilof, cevap vermesini beklemeden devam etti:

— Sana, Sakinin selâmı var!

— Nerelerdedir? Bari bir şeyler yapabilmiş mi?

— Hem çok.

Halit memnun olmuş görünerek:

— O yapar, dedi. Sakinin yapamıyacağı bir şey yoktur.

— Sana da yeni bir vazife veriyor.

Halit onbaşı bir şey söylemeden, Kornilof:

— Vazifene hemen başlıyorsun, dedi. Çok mu yorgundun?

— Yok canım, işsizlikten yorgunum. İş beni canlandırır.

— Haydi öyleyse, hazırlan!

Halit onbaşı elbiselerini giydi. Kornilof ile beraber çıkıp, doğru Kornilofun dairesine gittiler.

— Bir müddet beraber çalışacağız.

— Ben de burada mı kalacağım?

— Tabii.

Halit onbaşı kendi kendine:

— Anlaşıldı, haritayı bana çaldıracaklar. Allah yardımcım olsun! diye düşündü.

Kornilof, bir tomar mektup uzattı:

— Bunları Rusçaya çevireceksin, dedi.

— Ben Rusça bilmiyorum ki..

Kornilof güldü:

— İngilizceye diyecektim. Ağız alışkanlığı..

Halit, Kornilofun kurnazlığını anlamıştı. Hâlâ, Halidin Rusça bilip bilmediğini kontrol ediyorlardı. Halit:

— Ben İngilizce de yazmak bilmiyorum ki, dedi.

— Sen söyle, tercüme edecek bir daktilo vereceğim yanına..

Zile bastı; içeri giren adama:

— Sonya gelsin! dedi.

(Devamı var)

MAĞARA PEŞİNDE

İHTİYAR ARKEOLOG'UN İNADI KARŞISINDA FAZLA BİR ŞEY YAPAMIYACAĞINI ANLAYAN ERTUĞRUL, SON ÇARE OLARAK ÇENESİNE KUVVETLİ BİR SOL YUMRUK İNDİRİYOR...

BU SIRADA MORGA KRALI MİS'E KANATLI DEVDEN KURTARILDIĞINI ANLATMAK İSTİYORDU...

ARKASI VAR

MANDRAKE

BÜTÜN EŞYALAR UÇUŞUYOR...

BİRDEN HAVADA MADAKENİN YALNIZ BAŞI GÖRÜNÜYOR.

DARAN KORKUDAN BAYILDI. SİHİRBAZLAR KRALI VE UŞAĞI GÖRÜNÜR OLDULAR..

-ARKASI VAR-

Resimli
TOMURCUK
Haftalık Çocuk Gazetesi
5 Renkli nefis bir kapak içinde
20 Sayfa 15 Kuruş
En güzel
HİKÂYELER
ROMANLAR
Resimli TEFRİKALAR
Öğretici YAZILAR
BİLMECELER
BULMACALAR ve
ZENGİN MÜSABAKALAR
Resimli
TOMURCUK
Haftalık Çocuk Gazetesi
Almız.

Baştanbaşa renkli
yegâne mecmua

PEKOS BİLİN
HARİKÜLÂDE MACERALARI

YARIN ÇIKIYOR
15 KURUŞ

Suya düşen elmaslar

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

örtüsü üzerinde, bir kaç iri elmas ve zümrüt duruyordu.

— İşe başlamamız için, bu bize yetişecektir Hanri. Sonra sen, büyük bir şair olacaksın..

— Olunca da böyle taşları sana, ben alacağım!

* * *

Aldrig, yazıhanesinde aşağı yukarı dolaşıyordu. Muriel'in çoktan geri dönmüş olması lâzımdı. Kızına kamarada işini bitirdikten sonra hemen dönmesi için sıkı talimat vermişti. İşte, aradan üç saat geçtiği halde kızı hâlâ gelmemişti.

Aradan bir müddet daha geçti; fakat Muriel gelmedi. Onunla birlikte gümrükten kaçırılan taşlar da kayboldu. Altı gün sonra, Aldrig, yarı çıldırmış bir vaziyette iken, postacı bir telgraf getirdi:

"Sakın kızma babacığım. Hanri ile evlendim. Çok mes'udum. Üzülmene lüzum yok. Taşları sattım.

Muriel"

Aldrig, bu darbenin tesirinden, tahmin ettiğinden daha çabuk kurtuldu. Altı gün mütemadiyen kızını düşündü. Bir müddet sonra postahaneye gitti ve bir telgraf çekti:

"Hemen dönün. Kocan şiir bırakıp mağazaya girebilir.

Baban"

Kuyumcu arkasına döndüğü zaman polis hafiyesi Bakfort'la göz göze geldi. Polis hafiyesi gülümseyerek:

— Merhaba Aldrig.. Şimdi artık sırrınızı bana da ifşa edebilirsiniz.. Taşlar ne oldu? diye sordu.

Ernst Aldrig içini çekti:

— Bana inanabilirsiniz Bakfort, dedi, Hakikaten suya düştüler.

Antika hançer

(Baştarafı 4 üncü sayfada)

di. Tesadüften faydalanmak istedi. Hançeri tam elinde duttuğu anda ışık sönmüştü. Zihninde anî bir fikir parladı. Sayanı dikkat bir çabuklukla karar verdi: Hançerin kaybolması işlerini düzeltmesine yaracaktı..

Morison, masaya tırmandı ve iskemlenin üzerine çıkarak, bir müddet kirişlerin arasını aradı. Kolunu geri çektiği zaman, elinde Korkusuz Jan'ın hançeri parlıyordu:

— Sillâhı derhal tavana, direklerin arasına fırlattı. Hançer oraya saplanıp kaldı. Karanlıkta görünmesi imkânsızdı.

Gülümseyerek sözlerini bitirdi:

— Bir hevesli için güzel bir darbe oldu!

Bir BİSİKLET,
Bir RADYO,
Üç FOTOĞRAF MAKİNESİ,
Beş KOL SAATİ,
Elli DOLMA KALEM
Ve
• Bin adet muhtelif kıymetli hediye kazandırmak fırsatını veriyoruz

Bu güzel ve zengin hediye kur'amıza bütün okuyucularımız katılabileceklerdir. Bunun için okuyucularımıza kupon toplamak gibi bir külfet de yüklemiyoruz. Ancak 10 uncu sayımıza kadar her sayıda bilhassa ufak bir yanlışlık yapılacaktır. Bu yanlışlık hikâyede, romanların birinde veya resimli tefrikalarda olabilir. 10 uncu sayımızdan sonra bu 10 yanlışı bir mektupla bize bildiren okuyucularımıza kur'amıza katılmak için bir numara verilecektir.

Okuyucularımıza çok dikkatli olmalarını hatırlatır, şimdiden kendilerine iyi şanslar dileriz.

BAYTEKİN VE KRALİÇE ALA

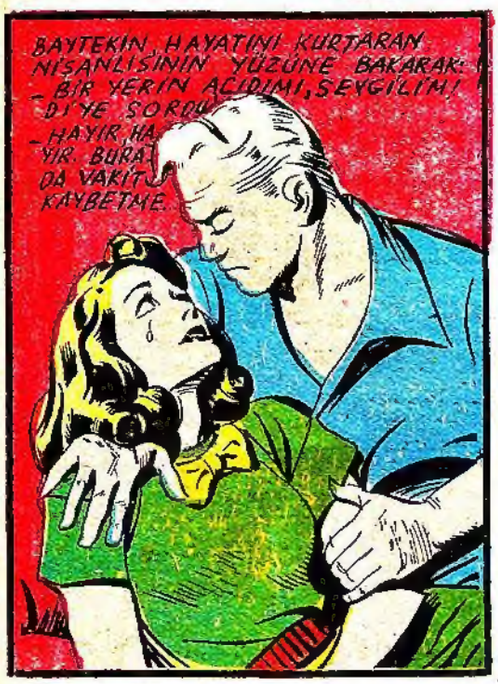

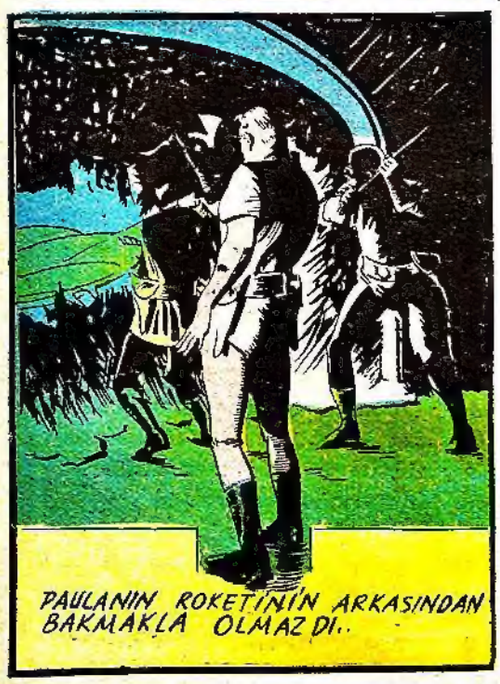

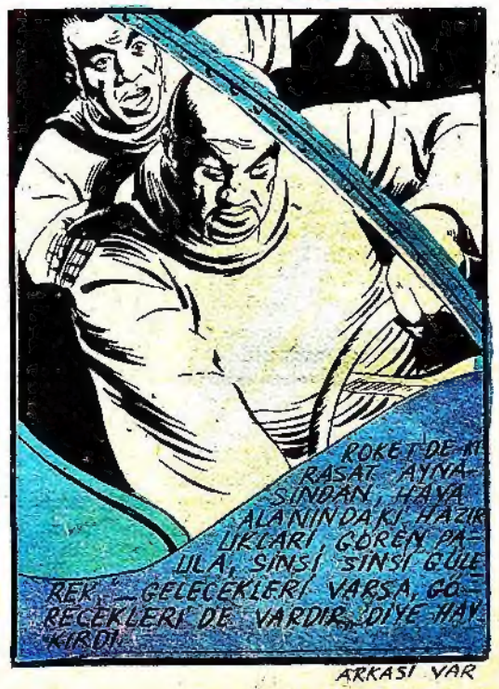

ARKASI VAR